

var Grundlaget for denne Forenings Stiftelse, nemlig Bestræbelsen for at faa en rationel Maade at forhandle denne Vare paa. Man har haft Forstaaelsen af, at dersom man skulde fremhjelpe denne Sag, maatte man gaa til en rationel Bedømmelse af velledede og lønnende Hønseshold. Jeg kan ikke undlade her at indskyde den Bemærkning, at Staten gav Sagen en lille Støtte i 1903. Den daværende Landbrugsminister stillede sig velvilligt til den og gav til Konkurrencepræmierne en Understøttelse af 1,000 Kr. af den Bevilling, som var stillet til Ministerens Raadighed paa Husdyrloven. Og underligt nok, denne Bevilling blev ved at komme de konkurrerende til gode, indtil den forrige Landbrugsminister kom til, det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen). Da det ærede Medlem fra Sorø blev Landbrugsminister, slettede han denne Bevilling, og siden er den ikke bleven givet. Naturligvis er dette Arbejde, som man fandt var godt, blevet fortsat, og det vil blive fortsat. Det har vist sig at være den rette Vej at slaa ind paa. Det er en Vej, som ikke alene vi her i Landet ere slaaede ind paa, men som man ogsaa i Udlandet er slaaet ind paa i langt større Udstrækning, og om et Øjeblik skal jeg paavise, at det er et Arbejde, der har baaret rige Frugter, og som man fremdeles udvikler i Udlandet i stort Maal. Men, som sagt, den daværende Landbrugsminister strøg Bevillingen. Man har saa ved Støtte fra Foreninger og ogsaa fra andre Sider holdt det gaende, og jeg tror, at de Beretninger, der foreligge om de Resultater, som ere naaede ved det Præmieringssystem, der har været etableret fra 1903 til det nu afsluttede 1911, ville vise, at det er den praktiske Vej. Jeg staar her med Beretningerne fra alle disse Aar og skal med Fornøjelse stille dem til det kommende Udvalgs Raadighed. Deraf ville de Herrer se, at det er berettiget at sige, at det var den eneste rationelle Vej, man kunde slaa ind paa.

Jeg skal kun tilføje her, at paa det nuværende Lovforslag stilles, som det blev nævnt før, at de 30,000 Kr., som nu foreslaas til Ministerens Raadighed, de 5,000 Kr. til Raadighed til Fremme af Faare- og Gedeavl. Jeg skal ikke sige noget ondt eller ufordelagtigt derom, men jeg vil sige,

at i Forhold til Landets Udførsel betyder det intet. Jeg tror, vi udføre Faare- og Lammekød for omtrent 181,000 Kr. Det betyder jo intet i den Henseende, men det betyder ikke saa lidt for vor økonomiske Stilling, at vi udføre Æg og Fjerkræ for 26 Mill. Kr. og have den største Mulighed for at kunne udføre for mange flere Millioner om Aaret, om vi ville. Dette tror jeg, man vil forstaa, naar jeg nu nævner, hvordan Forholdet er i de store Industrilande, England og Tyskland. Det er til disse Lande, vi udføre vore Varer, og denne Udførsel have vi Udsigt til at kunne udvide i en forbausende Grad. England forbrugte i Aaret 1910 for 378 Mill. Kr. Æg og Fjerkræ, og deraf indførtes der for 146 Mill. Kr. Udførselen fra Irland til England androg i 1910: 65 Millioner. Det er ogsaa til det engelske Marked, at vore Æg i alt væsentligt gaa, men endnu er der langt tilbage, inden vi naa til at kunne sige, at nu kan man ikke tænke sig Muligheden af yderligere at udvide Udførselen. Vi have haft en ret god Stilling og have det fremdeles, navnlig paa Grund af det rationelle Spør, som Ægudførselen er kommen ind i ved Oprettelsen af Dansk Andels-Ægekspport. Det samme System er taget op i Irland og tages nu væsentlig ogsaa op i det store tyske Rige, fordi man ser, at her er Vejen til at kunne skabe en meget stor Indtægt for Landet.

Jeg skal nævne, hvorledes man f. Eks. i Irland har haft Øjet aabent for den Sag, jeg her omtaler. Man har der i de sidste Aar med Understøttelse af Staten udsendt 40 Vandrelærere og -lærerinder, for at de skulle oplære de smaa Brugere i at drive velledede og lønnende Hønseshold. Det maa erindres, at medens vi kun udføre for 26 Mill. Kr. aarlig, er Irlands Udførsel nu oppe paa 65 Mill. Kr. Man har forstaaet, at her var et Felt, det var værd at gøre et Arbejde paa, man har sat det i System og, som sagt, udsendt med Understøttelse af Staten Vandrelærere og -lærerinder for at ophjelpe denne Landbrugsgren. Vi gøre intet i saa Henseende. Tyskland indfører aarlig for 200 Mill. Mark Æg. Ogsaa der er der et stort Marked, som det er værd at interessere sig for, men ogsaa i Tyskland har man forstaaet, at der maatte gøres noget, og ogsaa der er man gaaet